

REFORMÁTUS HÍRADÓ

III. ÉVFOLYAM 2. SZÁM

A támogató kolozsvári
református egyház-
községek: Felsőváros,
Hidelve, Írisz, Kerekdomb,
Szamosfalva, Törökvágás
és Újalsóváros.

Szerkesztőbizottság:
Ballai Zoltán, Bibza Gábor,
Kerekes Edit

Vettetek-e Szentlelket?

„Maga Isten az, aki minket erre
felkészített, és aki a Lélek
zálogát is nekünk adta.”
(2Kor 5,5)

■ Az apostolok cselekedeteiről szóló könyv beszámolója szerint Pál apostol Efézusban Keresztelő János tanítványaival találkozott, akikről a beszélgetés során megkérdezte, vettek-e Szentlelket. Miután becsületesen bevallották, hogy nem is hallottak a Szentlelekről, Pál felvilágosította őket, idézve Jánost, aki megmondta még életében, hogy aki utána jön, abban higgyenek, vagyis az Úr Jézus Krisztusban. A tanítványok ezután megkeresztelkedtek az Úr Jézus nevére, és vették a Szentlelket ajándékát.

Hasonló kérdés hallatán ma bizonyára sokan zavarban lennének. Már az is gondolkodóba ejt egyeseket, hogy mit is ünnepel a keresztyén egyház pünkösd ünnepén. De akik tudják a választ, azok sem látják feltétlenül az összefüggést a kétezer évvel ezelőtti történet és saját életük között. Ha ilyen közvetlen módon szegezne valaki nekünk a kérdést, hogy vettünk-e Szentlelket, rögtön valamilyen szekta tagjára gyanakodnánk, s igyekeznénk minél hamarabb lerázni a kérdést.

Amikor azonban maga Isten teszi fel a kérdést nekünk, akkor arra őszintén válaszolni kell – akkor is, ha nehezünkre esik. Nos, ha mindenképpen válaszolni kellene, hát igyekeznénk előljáróban valami „vallásosat” mondani: hivatkoznánk a nagyapánkra, aki presbiter volt; elmesélnénk, hogy melyik templomban kereszteltek meg; felhoznánk, hogy alkalomadtán nagyobb ünnepeken mi is szoktunk templomba menni... De ami a Szentlelket illeti, hát... talán vettük, talán nem – ki tudja? Az viszont biztos, hogy ha esetleg mégis vettük, nem éreztünk semmit.

Miért fontos, hogy erre a kérdésre válaszoljunk? Először is annak bizonyosságául, hogy tudatában vagyunk a helyes válasznak: pünkösdkor Isten azért bocsátotta ki a Lelkét, hogy közöttünk és bennünk munkálkodjék. A Szentlelek teremtí meg azt az életet, amelyben megszülethet a Krisztusban hívő, új élet. Továbbá azért, mert a Biblia bizonyágtétele szerint ebben a világban két egymással ellentétes erőter érvényesül, és mindkettő

hatással van az életünkre. János apostol meg is nevezi mindkettőt: az egyik az igazság lelke, a másik a tévelygés lelke (1Jn 4,6). Az ember kezdetben olyan, mint egy üres edény: megtehet az Isten Lelkével, de a tévelygés lelkével is. Pál apostol szerint pedig „akiben nincs a Krisztus Lelke, az nem az övé” (Róm 8,9). Ez azt jelenti, hogy Isten Lelke teremti meg a lehetőségét annak, hogy istenfélő életet éljünk.

Amennyiben a Szentleleknek ennyire fontos szerepe van az életünkben, hogyan lehet azt megkapni? Tudomásul kell vennünk, hogy pénzért nem vásárolható meg – ahogy azt Simon mágus megpróbálta (ApCsel 8,18–19) –, csak Istentől kaphatjuk meg, ajándékba. Az Ószövetségben Isten kiválasztott embereknek adta, akikre különleges feladatot bízott, az Újszövetségben pedig minden hívőnek adja. Kitöltetésének pontos időpontját nem lehet meghatározni, hiszen a Bibliában olykor a keresztséghez kapcsolódik, máskor az ige hallgatásának az eredménye. Azt viszont biztosra vehetjük, hogy aki részesült a keresztség pecsétjében, aki hallgatója az Isten beszédének, és aki tapasztalja életében a hit gyümölcseit, az már

hoz is értettek. Az ércet kohóba tették, felhevítették, a salaktól megtisztították, a folyékony fémot formába öntötték, majd vésővel-kalapáccsal a kívánt formára alakították. A kép rávilágít arra, hogy Isten az ő Lelkének erejével hasonlóképpen munkál meg minket, készít fel valamire. Azért van erre szükségünk, mert úgy, amint vagyunk („sok bűn alatt”), alkalmatlanok vagyunk a számunkra elkészített ajándék átvételére. Ezért Isten alakít, formál bennünket, s ezt a munkát bennünk az ő Lelke végzi. Ez a megmunkálás sokszor nem békességet jelent, hanem harcot, nem jó érzést, hanem fájdalmat. Alkalomadtán Isten befűti a nagykemencét, hogy a salakot, a bűnt belőlünk eltávolítsa, veszi a nagykalapáccsal, hogy lelkünket alakítsa és formálja. Ebben a gondolatban választ kaphatunk a fájdalom és a szenvedés értelmét és célját illetően megfogalmazódó kérdéseinkre is.

Mire akar felkészíteni bennünket Isten? Pál röviden csak ennyit mond: „erre”. Ez a szócska az előző vers utolsó szavára, „az életre” utal vissza. Igen, Isten az örök életre szeretne itt, a földi életünkben felkészíteni bennünket, mégpedig úgy, hogy Lelke által megmunkál, alakít, formál bennünket. A Lélek alakító, formáló ereje nélkül nincs élet, nincs örök élet.

2. Pál ezt követően egy másik – ez esetben gazdasági – szakkifejezést használ, amikor azt mondja, hogy Isten a Lélek zálogát adta nekünk. A Jézus korabeli gazdasági életben nem volt lehetőség minden megegyezést, szerződést papiruszra vetni, az adott szó, a szóbeli megegyezés is elegendő volt. Az adott szót viszont illet záloggal megpecsételni, ami az ígéret megtartásának a biztosítéka volt. (Nem véletlen, hogy a mai görög nyelv zálog szava jegygyűrűt jelent.

A gyűrű a biztosítéka annak, hogy az ifjú pár szándéka komoly.) Pál megfogalmazása szerint Isten zálogot, foglalt, biztosítékot ad nekünk, és a zálog maga a Lélek. Ez a zálog arról biztosít bennünket, hogy Isten ígéretei be fognak teljesedni.

Amikor Isten pünkösdkor kibocsátotta Szentlelkét, ezzel zálogot adott arra nézve, hogy az ígéretei biztosan be fognak teljesedni, hiszen maga a Lélek munkál, formál bennünket avégett, hogy az örök élet örökösei lehessünk.

Pünkösd ünnepén Dávid zsoltárát (51,12–14) idézve kérjük Istent:

„Tiszta szívet teremts bennem, Istenem, és az erős lelket újítsd meg bennem! / Ne vess el arcom elől, és Szentlelkedet ne vedd el tőlem! / Add vissza nekem szabadításod örömét, és az engedelmesség lelkével támogass engem!”

Dr. Pap Géza
kolozsvár-felsővárosi lelképásztor

Keret és tartalom

■ Életünk természetes része az önreflexióra való készség, mely szembeállítja értékeinkkel és gondjainkkal, feladatainkkal és céljainkkal. Egyházi életünk belső elemzése szüntelen előttünk áll. Látjuk, hogy az egyház mint intézmény számtalan arculatot ölt a helyi közösségek adottságai szerint. Leegyszerűsítve azt mondhatjuk, nincs két egyforma egyház-köztség egyházközség belülről. Ez megragadható az eltérő anyagi lehetőségek, az elérhető humán erőforrás minősége, a szolgáltatások skálájának szélessége, a környezet elvárásai szerint. Olykor ellentmondásos igények és értékelések keresztütlésében az egyháznak mint helyi entitásnak alkalmazkodnia kell ahhoz, hogy üzenetével elérhesse a rábízott közösséget. Pünkösd ünnepére arra figyelmeztet minket, hogy az egyház életét és feladatait Urának köszönheti, Aki lelke által képessé teszi arra, hogy küldetését betöltsse. Az egyházi élet a legkisebb szervezeti egységében, a családban sem lehet egyszemélyes vállalkozás, hiszen egymásra utaltságunk tudata, a szeretet köteleke képes kiemelni önzésünk bélyeiből. Szolgálatot vár tőlünk az Úr is, a világ is.

Kétségtelenül a lelki javak keresését – mint az üdvösség, a szeretet igényét – demitizálta a világ. Ezekre az emberi tapasztalás keretén belül igyekszik választ adni. Így az egyház perifériára kényszerült, és szembeáll az azzal, hogy üzenete elvesztette relevanciáját egy olyan világban, amely csupán földi keretben gondolkodik. Mégis, a megfelelő eszközökkel, kellő figyelemmel, készen kell állnia az egyháznak arra, hogy integrálja a kereső életet, azokat testre szabottan, sajátos környezetük szerint szólítsa meg, és tegye tanítványá. Ellenkező irányból közelítve az egyház is általánosítások és leegyszerűsítések martaléka lett. Mint ahogy nincs erdő száraz fa nélkül, úgy keveredhetnek méltatlan megnyilvánulások is az egyház életébe, melyeket fel kell ismernünk és gyógyítani kötelességünk.

Ma talán jobban, mint bármikor, szükség van az egyéni elkötelezettség kinyilvánítására. Az egyháznak (népegyházi keretben) nincs lehetősége minden hívőt személyesen megszólítani, és a társadalom erkölcsi és anyagi jólétének előmozdítására besorozni. Az önkéntesek odaadása kiemelten fontos azon feladatok megoldásában, amelyekkel az egyház azonosulni tud. Szociális ellátás (diakónia), kulturális tevékenységek megszervezése, az oktatás megannyi fajtája valósággal megköveteli az önkéntesek munkáját. Természetesen az alkalmazottak elsőként veszik ki részüket mindebből. Ugyanakkor, ha szemből tévesztjük a specifikus egyházi teendőket – mint az igehirdetést, az egymásért való imádkozást, erkölcsi életünk szeretetteljes felügyeletét –, akkor pusztán jótékonyági intézményre válunk, eggyé a sok közül. Eppen annak parancsára, aki életre hívta, az egyház nem lehet csupán földi jólétet előmozdító szereplője a társadalomnak. A világtól nem elkülönülve, hanem azt ízesítve igyekszünk hivatásunknak eleget tenni. Olykor vállalnunk kell a maradiságnak bélyegét is, ám ezt azzal a hittel tesszük, hogy az erkölcsi, társadalmi értékeknek mégiscsak van egy transzcendens állandója, mely az Isten irántunk való szeretetéből meríti őszinte emberszeretetet.

Máté István
magyarléta lelképásztor

Nem tudhatod, mikor jön el a pillanat

megkapta az Isten Lelkét. Még akkor is, ha semmi különösebb lelki élményben nem volt része, és nem tud valamilyen konkrét időpontról beszámolni. A Heidelbergi Kátéknál 53. kérdésére adott válasz szerint a Szentlelekről hisszük, „hogy ő egyenlő örök Isten az Atyával és a Fiúval, hogy ő nekem is adatott, engem igaz hit által Krisztusnak és minden ő jótéteményének részesévé tesz, engem vigasztal, és mindörökké velem marad”.

Az alapigébe Pál apostol – miközben éppen arról beszél, hogy a Szentlelek milyen munkát végez bennünk – két szakkifejezést használ:

1. Először azt mondja, hogy maga Isten a Szentlelek által felkészített bennünket. Itt egy kohászati szakkifejezés segítségével próbálja a Szentlelek bennünk végzett munkáját megértetni velünk. A Biblia eredeti nyelvén a kifejezés azt jelenti: megmunkál, alakít, formál. Az ókori népek ismerték a nemesfémek megmunkálásának a módszerét, sőt egyesek a vas-